

ÚJÉVI BALLADA 1940-BEN

Kiáltottak az emberek:
 a tiszta fejek s a tiszta szívek.
 Kiáltottak a gyermekek:
 a Föld kertjének liliombokrai mind.
 Kiáltottak az özvegyek, árvák:
 a tegnapi, vad vihar hajótöröttei is.
 Kiáltottak apák és fiúk,
 míg sárban, vízben, vérben meneteltek
 a tágtorkú, friss étkü, torz Halál elé.

Sikoltottak éjjel a harangok milliói.
 A gyársziráknak, vonatok, hajók, autók
 bögtek, mert félték, hogy lankad az életütem
 s kiesik itt is, amott is egy fog vagy egy csavar
 s az emberi tervek meghiusulnak,
 nem lesz kenyér elég és más se,
 csak döbbenet, hogy mi lesz hát velünk?

Volt csatatereknek jeltelen sírjai nyíltak
 s katonatemetőkből sorakoztak a hősi halottak
 zörgő glédába s várták,
 mikor is lendül a hószín, karmesteri pálca
 dirigálni a Kórust, a hősi halott milliók
 lelket fagyasztó, szörnyű-szörnyű Karát!

A szájak pedig békét hazudoztak.
 Angol, francia, német és orosz békegalambok
 röpködtek az éterben és bombákká nőttek
 és hulltak itt is, amott is pokoli kedvvel,
 mint a Halál angyalai, hogy rommá tegyenek
 városokat, hiteket, szíveket,
 hogy meginogjon a szikla, a tölgy is
 minden emberiben, ami szép, ami jó, ami bölcs volt!

A Földet átölelő, vén tengereken
 tüzes fészkeket rakott a Halál; milliókat!
 Itt is, amott is fel-felbukkan a vad Leviáthán

s húzza a mélybe az emberi ész, hit,
munka, verejték büszkeségeit,
sápadt aranyat, kincset, milliárdnyit
s embert is sokezerszám.

Éhes, éhes a tenger!
Telhetetlen és — jaj! jaj! — tölthetetlen
étkü a gyomra,
azért fütyörész könnyre, siralomra
bőségének boldog napjaiban!

Ködök lebegnek sikon, hegyeken...
kődbe borult az emberi értelem is...
De túl ködön és vak sötétben
szerte lobognak örök csillagok
s a szöke hold se hűnyta be szemét
s a nap se bukhatott holtan a véres tengerekbe...

Igaz: most a Sátán itt székel a földön valahol,
de Róma áll még és állni fog örökké
s a Sátán-verte lelkeken harangoz
és térdre esve irgaloméért eseng
az Emberért, ki Véren vétetett,
kiváltatott a Sátán börtönéből,
hogy Ember legyen, ne féreg s barom!

Igaz: a Sátán itt székel a földön valahol,
de az Isten mosolyog most égi trónusán
ezen a sátáni-emberi, véres, vad tusán
és várja,
mikoron ejtik ki a népek
véres, rémes játékszereiket ördögi kezükből,
hogy Felé nyujtsák imádságos, szelid lendülettel
békességért, hitért könyörögve!

És akkor újra felragyog a nap,
nászi ezüstbe öltözik a hold,
a csillagok szeme gyöngyöt sír örömében,
megszelidül a Tenger s szelidek lesznek a galambok is,
s elindul az Ember délről, nyugatról, északról, keletről
a Csillag után karácsonyi szívvvel
a kisdéd, rongyos Betlehem felé!

vitnyédi Németh István